KRISPYN,

MUZIKANT.

T' AMSTERDAM,
By ALBERT MAGNUS, op den Nieuwendyk,
in den Atlas, by den Dam. 1685.
Met Privilegie.

KONINKLIJKE
BIBLIOTHEEK

Copye van de Privilegie.

DE Staten van Hollandt ende Westvrieslandt doen te weten. Also Ons vertoont is by de tegenwoodige Regenten van de Schouwburgh tot Amsterdam. Dat sy Supplianten sedert eenige Jaren herwaerts met huune goede vrinden hadden gemaeckt en ten Toonele gevoert verscheiden Wercken, soo van Treurspelen, Bleyspelen als Kluchten, welcke sy lieden nu geerne met den druck gemeen wilden maecken, doch gemerkt dat dese wercken door het nadrucken van anderen, veel van haer luyster, soo in Tael als Spelkonst souden komen te verliesen, ende alsoo sy Supplianten hen berooft souden sien van hun bysonder ooghwit om de Nederduytsche Tael en de Dichtkonst voort te setten soo vonden sy hen genootsaekt, om daer inne te voorsien, ende hen te keeren tot Ons, onderdanigh versoeckende, dat Wy omme redenen voorsz. de Supplianten geliefden te verlenen Octroy ofte Privilegie, omme alle hunne wercken reets gemaeckt ende noch in 't licht te brengen, den tyt van vyftien Jaren alleen te mogen drucken en verkopen of doen drucken en verkopen, met verbot van alle anderen op seeckere hooge peene daar toe by Ons te stellen ende voorts in communi forma. Soo is 't dat Wy de Zake en 't versoek voorsz. overgemerkt hebbende, ende genegen wesende ter bede van de Supplianten, uyt Onse rechte wetenschap, Souveraine magt ende authoriteyt deselve supplianten geconsenteert, geaccordeert ende geoctroyeert hebben, consenteren, accorderen ende octroyeren mitsdesen, dat sy geduurende den tyt van vyftien eerst achter een volgende Jaren de voorsz. werken die reeds gedrukt zyn, ende die van tyt tot tyt door haer gemaekt ende in 't ligt gebragt sullen werden, binnen den voorsz. Onsen Lande alleen sullen mogen drukken, doen drukken, uytgeven en verkopen. Verbiedende daarom allen ende eenen ygelyken de selve werken naar te drukken ofte elders naer gedrukt binnen den selve Onse Lande te brengen, uyt te geven ofte te verkopen, op de verbeurte van alle de naargedrukte, ingebragte ofte verkogte exemplaren, ende een boete van drie hondert guldens daer en boven te verbeuren, te appliceren een derde part voor den Officier die de calange doen sal, een derde-part voor den Armen der Plaetse daer het casus voorvallen sal, ende het resterende derde-part voor den Supplianten. Alles in dien verstaande, dat wy de Supplianten met desen Onsen Octroye alleen willende gratificeeren tot verhoedinge van hare schade door het nadrukken van de voorsz. werken, daar door in geenige deelen verstaen, den inhoude van dien te Authoriseren ofte te advoueren, ende veel min de selve onder Onse protectie ende bescherminge, eenig meerder credit aensien ofte reputatie te geven, nemaer de Supplianten in cas daar in yets onbehoorlykx soude mogen influeren, alle het selve tot haren laste sullen gehouden wesen te verantwoorden; tot dien eynde wel expresselyk begerende, dat by aldien sy desen Onsen Octroye voor de selve Werken sullen willen stellen, daer van geene geabbrevieerde ofte gecontraheerde mentie sullen mogen maken, nemaer gehouden sullen wesen het selve Octroy in 't gehee

heel ende ſonder eenige Omiſſie daer voor te drukken ofte te doen drukken, ende dat ſy gehouden ſullen zyn een exemplaer van alle de voorſz. werken, gebonden ende wel geconditioneert te brengen in de Bibliotheecq van Onſe Univerſiteyt tot Leyden, ende daer van behoorlyk te doen blyken. Alles op peene van het effect van dien te verlieſen. Ende ten eynde de Supplianten deſen Onſen conſente Octroye mogen genieten als naer behooren: Laſten wy allen ende eenen ygelyken die 't aengaen mach, dat ſy de Supplianten van den inhoude van deſen doen, laten en gedogen, ruſtelyk en volkomentlyk genieten en ceſſerende alle beletten ter contrarie. Gedaen in den Hage onder Onſen groten Zegele hier aen doen hangen den XIX Septembr. in 't Jaer onſes Heeren en Zaligmakers duyſent ſes hondert vier en tachtig.

G. FAGEL.

Ter Ordonnantie van de Staten

SIMON van BEAUMONT.

De tegenwoordige REGENTEN van de SCHOUWBURGH, hebben het Recht van de bovenſtaande Privilegie, aangaande dit Blyſpél, vergunt aen ALBERT MAGNUS, Boekverkoper tot Amſterdam.

In Amſterdam den 8 *November* 1685.

VERTOONERS.

ALBARTUS, *Vader van Izabel en Dianier.*
IZABEL,
DIANIER.
KONSTANT, *Minnaar van Dianier.*
EELHART, *Minnaar van Izabel.*
BELY, *Dienſtmaagd van Albartus.*
KRISPYN, *Dienaar van Konſtant.*
BONIFAAS, *Apotekar.*
Mr. PIETER, *Muzikant.*
MARGRIET, *Meid van Konſtant.*
JUFFER ANNA.

KRISPYN, MUSIKANT.

EERSTE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

IZABEL, BELY.

IZABEL.

IK ben dat dreigen moê, myn hart is vol verlangen,
Myn vader dreigt ons op te fluiten als gevangen,
Zo wy op zyn bevel niet in het klooster gaan:
En gy weet, Bely, hoe dat onze zaaken staan.
'k Bemin heer Eelhart, daar ik nu al ruim tien weeken
Ben aan verloofd geweest; gy weet ik moet hem spree-
(ken.

BELY.

Maar Juffrouw Izabel bedenk wat gy bestaat,
't Zal schynen even als of gy uit vryen gaat.
Het past geen Juffer dat z'haar vryer op gaat spooren.
Zo gy hem trouwt zult gy dat daag'lyks moeten hoo-
(ren.

IZABEL.

Hy heeft veel goedheid, ook zo leeven we in een tyd,
Waar in 't geen schande is dat een Juffer zelver vryd.
Maar dat komt niet te pas, daar valt niet mêer te vryen;
Wy zyn aan een verloofd, en dat moet yder lyen.

BELY.

Daar komt uw vader.

TWEDE TOONEEL.

ALBARTUS, IZAABEL, BELY.

ALBARTUS.

Kind, waar meent gy heen te gaan?

IZABEL.

Na Proontje peet op het bagynhof.

ALBARTUS.

Wel gedaan.

Gy moet u aan haar raad en lessen overgeeven,
Op dat gy, zo als zy, bemind het klooster leeven.
Dat klooster leeven is zo kuisch, zo rein, zo goed,
Het baart het beste op aard, dat 's een gerust gemoed.
Het klooster leeven leert al 's waerelds ydelheden;
Die vol verand'ring zyn met voeten te vertreeden.
Uw zuiver lichchaam zal daar blyven rein en net,
Gelyk een diamant in 't dierbaar goud gezet,
Wiens zuiv're glans het vuil des waerelds niet kan krenken.
Daar doet men niet als goed, daar valt geen kwaad te (denken.

IZABEL.

't Is zo als vader zeid voor die 't zo aan mag staan;
Wat my belangt, papa, 'k meen daar niet in te gaan.
Het harte moet daar toe inwendig zyn geneegen,
Maar myn genegenheid stryd daar geweldig tegen.

ALBARTUS.

Maar worstelt gy wel met de tochten van uw hart?

IZABEL.

Ja, maar ik win niet.

ALBARTUS.

Kind, weet dat my dat ook smart,

IZABEL.

Een and're neiging voel ik in myne aad'ren zweeven.

ALBARTUS.

Wat zoudme een vreugd zyn, och mogt ik die dag be- (leeven,
Dat gy in 't klooster met uw zuster wilde trêen.
Dan leefde ik vergenoegd, dan sturf ik wel te vrêen.
En Bely jy mogt ook wel na het klooster wenschen.

BELY.

Als elk na 't klooster liep; dan sturven alle menschen,
De waereld zou vergaan; het was veel beter dat

Myn

Myn heer daar inging, want gy hebt uw deel gehad,
En nu is 't onze beurt, ei wil ons niet benyen
De vreugd die gy genoot in uwe jonge tyen.
Voor die zo zyn als gy is 't klooſter leeven goed,
Voor lamme ſtramme leên, voor koud voor yzig bloed.
Voor menſchen die verzaad en zat zyn van de luſten,
Voor zulken die vermoeid maar zoeken uit te ruſten.

ALBARTUS.

Wel Bely jy ſpreekt daar al wat te vry van geeſt.

BELY.

Ik ſprak wel anders als ik anders was geweeſt.
Ik ken uw dochters, en ik ken ook myn gebreeken.
Hoor, heer, wy laaten ons niet in het klooſter ſteeken.

ALBARTUS.

Jou tomelooze tong, ô Bely, dient geſnoerd.
Hoor Izabel word met de waereld niet vervoerd.
Verban het denkbeeld van al 't aardſche uit uw gedagten,
Dan zult gy zelfs vol drift na 't klooſter leeven trachten.
Daar miſt men 't huis kruis dat de trouw volgt, veel verdriet.

BELY.

En ook veel vreugd, myn heer.

ALBARTUS.

Die vreugd die acht ik niet.

BELY.

Nu gy verzaadigd zyt, meent gy, moet niemand eeten.

ALBARTUS.

Wel, Bely, wat meen jy van de echte ſtaat te weeten?
Jy hoort wat praaten, en dat ſnapje zo al voort.
Maar van de waarheid weet jy niet een enkel woord.
Ik meen het wel met haar; ik wil myn kind behouwen.

BELY.

Maar moetze daarom aan een yſre traly trouwen?
Een die gevangen zit, en die geen kwaad doen kan,
Dat die geen ondeugd doet, dat maakt geen deugdzaam man,

Noch deugdzaam wyf; maar die het kwaade kan bedryven,
En goed doen, dat maakt recht goê mannen en goê (wyven.
IZABEL.
My dunkt dat Bely daar gelyk in heeft, papa.
ALBARTUS.
Myn lieve kind, 't gelykt, 't gelykt wel zo wat, ja.
Maar 't prykel is te groot, men moet altyd verkiezen
Het veiligste, Izabel, ik vrees u te verliezen.
IZABEL.
Ik meen dat vader vreest dat ik in de echt zal trêen.
Daar vader gaaren zag dat onze brôer alleen
Wierd erfgenaam: dat is alleen het deugdzaam leeven,
Waarom dat vader ons wil aan het klooster geeven.
En onze brôer die leeft zo daaglyks in de kroeg,
Al krygt hy tienmaal mêer, zo krygt hy niet genoeg.
Maar 't eenig zeuntje dat en kan het niet verkerven.
Als hy maar vrolyk leeft, dan moogen wy wel sterven.
ALBARTUS.
Het is de liefde tot uw broeder niet, ô neen.
Het is de liefde, kind, tot u, tot u alleen.
Ik wil u uit den drang van 's waerelds ydelheden
Na vaderlyke plicht nu trekken, en met reden.
Uw broeder heeft genoeg.
BELY.
Daar spreekt elk anders van.
Maak dat uw dochter ook genoeg heeft, geefze een (man.
ALBARTUS.
'k Versta uw meening, ik zal dat kompas verzetten.
Ha, zy wil trouwen, goed, dat zal ik haar beletten.
Hoor, Izabel, gy moet u deze dag berâan
Met Dianier of gy wilt in het klooster gaan,
Of anders zal ik u opsluiten, en bewaaren,
Zo lang gy leeft, ik laat u nooit door de echt vergaaren,

DAR-

DARDE TOONEEL.

IZABEL, DIANIER, BELY.

DIANIER.

IS vader uitgegaan?

BELY.

ô Ja, en heel verstoord,
Gy moet in 't klooster met uw zuster, en ook voort.

DIANIER.

Hoor Bely, dat besluit zal ik wel haast verwinnen;
Maar, zeg, zou Konstantyn my wel getrouw beminnen?

BELY.

Zo als hy schryft bemint hy u in alle schyn.

DIANIER.

Hy heeft my nooit gezien, wat liefde kan dat zyn?

BELY.

Krispyn, myn vryer, heeft u hoog by hem gaan roe- (men.
Hy heeft uw gaven by registers op gaan noemen.
Krispyn wacht noch op straat na antwoord op zyn (brief.

IZABEL.

Vaar wel Maseur.

DIANIER.

Waar heen.

IZABEL.

Na Eelhart, na myn lief.
Men zal van deze dag aan my een voorbeeld vinden
Voor allen die door dwang van vaders, voogden, vrinden
Gedwongen worden na het klooster, hoe men 't (kwaad,
Die dwinglandy ontgaan mag in een vrye staat.
Ik meen my heimelyk met Eelhart te versteeken,
Alwaar wy veilig onverhinderd moogen spreeken.
Daar ik bevryd zal zyn van een gevangen kot,
Van 't klooster leeven, en van vaders streng gebod.

BELY.

Ik roep Krispyn: Krispyn, Krispyn wil binnen koomen.

VIERDE TOONEEL.

DIANIER, BELY, KRISPYN.

KRISPYN.

Is't hier al veilig? heb ik yemand ook te schroomen?

BELY.

Kom maar vrymoedig in, spreek uit de borst, Krispyn,
En hoor uit Juffrouw zelfs, hoe zy verliefd moet zyn.

KRISPYN.

Mejuftrouw, ik Krispyn uw dienaar, zal my draagen
Zo trouw, dat ik u zal als koppelaar behaagen.
Heer Konstantyn die meent dat al de jufferschap
Op hem verliefd is, maar nu is hy in de kap.
Zo dra uw Bely my te kennen had gegeeven (ven,
Uw hoogste wensch om met heer Konstantyn te lee-
Ging ik de gaaven van uw schoonheid hem ontlêen.
'k Zey dat gy overtrof de schoonheid van Heleen.
Dat gy 't borduurzel zyt vol glans van alle vrouwen.
Dat wie u ziet zich zelf onmooglyk kan behouwen,
Maar smelt van liefde door een onwêerstaanbre gloed
Van uw gezigt, dat zelf de zon verdonk'ren doet.
Ik zei ook dat uw hart van steen of staal gebooren,
Onbuigzaam voor de min geen minnaar wilde hooren.
Waar op hy moedig sprak dat 's myn tallent alleen,
Ik kan de harten van de Juffers algemeen,
Gelyk week was, zo licht na myn believen buigen,
Waar van tot Amsterdam veel Juffers zyn getuigen.
k Zey, zo haar glans u won, waar op hy sprak Krispyn,
Zo zy my winnen kan, wil ik verwonnen zyn,
Met glory zal ik my dat schoone beeld opdraagen,
Om dat zy my behaagt die niemand kon behaagen.
Om kort te zyn; 'k heb hem van u zo veel gezeid,
Dat hy geduurig roept, zoek toch gelegentheid,
Krispyn, dat ik haar spreek; hy kan geen rust bekoo-
men.
Daags spreekt hy van u, en 's nachts moet hy van u
droomen

Hy

Hy groet in 't ſpiegel-glas u daaglyks hondermaal,
En toont zyn minnebrand door een verliefde taal.
Hy gaat my op een reeks al de Amſtel Juffers noemen,
En vraagt by elk haar naam, durft gy haar ſchoonder (roemen.

DIANIER.

Gy roemt te veel, als hy my ziet word ik veracht.
Ik ben zo ſchoon niet.

KRISPYN.

Hoor, hy is zo ver gebragt,
Dat hy al blind is; want gy weet die vierig minnen,
Die maaken leelyk ſchoon, en wyze van zottinnen.
Toen gy myn heer eerſt zaagt waar is dat toch ge- (ſchied?

DIANIER.

'T was op de Schouwburg, maar Kriſpyn, hy zag my (niet.
Hy was de ſpiegel, al de juffers die'er waaren
Belonkten hem, elk ſcheen haare oogen te verklaaren.
Toen myn nieuwsgierig oog ook eind'lyk op hem viel
Trof door verwond'ring my een ſchicht tot in de ziel.
Een minnepyl kwam my zo ſnel het hart doorbooren.
Toen ik hem vond, Kriſpyn, heb ik my zelf verloo- (ren.

KRISPYN.

Zyt maar geruſt, ſchep moed, gy hebt hem in uw magt;
Die miſantrope kan, het zy by dach, by nacht,
Onmoog'lyk ruſten, ja, hy wil u zien en ſpreeken.

DIANIER.

Draag u voor my getrouw, aan loon zal 't niet ont-
breeken.

KRISPYN.

Zo gy na trouwe dienſt my eerſt beloonen woud,
Zo maak dat Bely, die ik lief heb, my maar trouwd.

DIANIER.

Bemind zy u?

KRISPYN.

ô Ja, niet waar myn uitgeleezen,
Myn blanke Bely, zal ik haaſt niet de uwe weezen?
Ik heb myn Belitje zo duivelachtig lief.

DIA-

DIANIER.
'k Beloof u haar, Krifpyn, 'k ga 't opfchrift van een
Noch fchryven aan uw heer. Vertoef. (brief

KRISPYN.
'k Zal hem beleezen,
Dat hy uw bruidegom, al eer hy 't, weet zal weezen.

DIANIER.
Krifpyn, en Bely blyf jy zo lang by elkaar.

KRISPYN.
Ik blyf tot uwen dienft, Krifpyn de koppelaar.
Wat dunkt u, Bely, weet ik my niet wel te houwen?
Maar Dianier is ryp, dat hartje moet haaft trouwen.

BELY.
Krifpyn, wel ik beken, gy zyt een aardig kwant.

KRISPYN.
Hoor Bely in myn jeugd was ik kommediant.
Ik heb van Jan Baptift geleerd wel duizend ftreeken.
'k Weet tegens grooten als een hoveling te fpreeken;
En tegens Juffers als een minnaar, maar myn heer
Die veel ftudeert heeft van die gaaven tienmaal meer.
Hy leeft komedien, tragedien, en boeken
Vol minneryen gaat hy naarftig onderzoeken.
Hy kan veel rollen heel van buiten wonder net,
En die probeert hy voor de fpiegel op zyn bed,
En ook wel in de thuin; en als hy komt te fpreeken
Met Juffer Dianier, -fta breed dan ellerweeken.
Hy zal haar fmeeken met veel jammer en gezucht.
Zyn vryery zal mêer tonnelfpel zyn als klucht.

BELY.
Wel Juffrouw Dianier zal hem wel antwoord geeven,
Ze is in de minnery te leezen ook bedreeven.

KRISPYN.
Myn lieve Bely zie dat aan met uw Krifpyn,
Haar vryery zal fpel, en onze een klugtje zyn.

DIANIER.
Kom Bely brengme een kaars.

KRIS-

KRISPYN.

Vlieg heen myn uitgeleezen!
Maar Bely laat my hier niet lang allenig weezen.

Hy zingt.

1.

Wat leid u de Minne-Godt laagen
Juffertjens is het niet waar?
Wat doet u de liefde ook al draagen
Och och wat valt het je zwaar,
Al draagen,
Och, och, wat valt het je zwaar.

2.

Wy leeven in vrolyke tyen
Vryers wy zyn der wel aan
De Juffertjens gaan al uit vryen,
Nou zal het alles wel gaan.
Uit Vryen,
Nou zal het alles wel gaan.

3.

Vryers men zal der jou pryzen,
Word nu zo licht toch geen man,
Jou actie begint mooy te ryzen,
Ellik bedient hem'er van,
Ja ryzen,
Ellik bedient hem'er van.

VYFDE TOONEEL.

ALBARTUS, KRISPYN.

ALBARTUS.

Hier staat de deur op, ik zal straks de meid vernielen,
Die open naarzen zyn zo los van hoofd als hielen.
Maar zacht, wie zie ik daar, een kaerel in myn huis?
Dat zal een dief zyn, ja het is'er een.

KRIS-

KRISPYN.

Abuis.

ALBARTUS.

Voorwaar het is'er een, ik zie het aan zyn weezen,
Want hoe ik nader kom, hoe ik hem mêer zie vreezen.
Zeg my wie dat gy zyt, en wat gy hier komt doen?

KRISPYN.

Myn boodſchap hoord gy uit myn aanzigt te vermoên.

ALBARTUS.

Zeg my uw naam, of 't zal voor jou hier donker dagen.

KRISPYN.

Wel dat is onbeſchaamd dat gy myn naam durft vraa-
gen.

ALBARTUS.

Noch onbeſchaamder dat my dit hier zal geſchiên.

KRISPYN.

Kunt gy wie dat ik ben niet aan myn ſtappen zien?

ALBARTUS.

Melt gy uw naam my niet, zo moogt gy voor my

KRISPYN. (ſchrikken.

Wilt gy my kennen, zie my ſtyf aan met uw blikken.

ALBARTUS.

'k Wil weeten wie gy zyt, of ik laat u niet gaan.

KRISPYN.

Kent gy my noch niet? goed, zie my nu zo eens aan.

ALBARTUS.

Wat moet ik in myn huis hier langer zien en hooren!

KRISPYN. (ren,

Daar is geen dommer beeſt in menſchen ſchyn geboo-
Als gy zyt, want gy hebt veel jaaren, geen verſtand:
Gy zyt zo oud, en weet myn naam noch niet, 't is

ALBARTUS. (ſchand.

Jou onbeſchaamde, ſpreek, ſpreek op, ik wil het
Wat hebt gy hier gedaan? (weeten.

KRISPYN.

Ik heb hier wat gezeeten.

AL-

ALBARTUS.

'k Zal u doen hangen.

KRISPYN.

Hoor, dat zoude ik u niet râan,
Ik ben geen Engelsman, het zou my niet wel ſtaan.

ALBARTUS.

Kom hier eens, Bely, kom.

ZESDE TOONEEL.

ALBARTUS, KRISPYN, BELY.

BELY.

Heer, wat is hier te kwikken!

ALBARTUS.

Daar ſtaat een dief?

BELY.

Een dief! ja wel is dat verſchrikken.
Heeft hy u niet gezegt wie dat hy is?

ALBARTUS.

ô Neen.
Hy wil 't niet zeggen.

BELY.

Goed, dat ſtelt my wat te vrêen.
Kent gy die heer niet aan zyn ſtem, of aan zyn praaten?
Het is de Muzikant, ik heb hem in ingelaaten:
Hy leert uw dochters op de maat; hoe, wiſt jy 't niet?
Dat hy hier komt, myn heer, is door uw laſt geſchied.
Uw wil, heer, was dat zy de nooten zouden leeren.

ALBARTUS.

Wel, Bely, dat is waar; gy moet my excuzeeren,
'k Heb een verkeerde voor, myn heer, zyt niet be-
(vreeſd.

KRISPYN.

Dat is gelogen, ik heb nooit verkeerd geweeſt.

ALBARTUS.

Vergeef het my, 'k heb onvoorzigtig my verſprooken.

KRIS-

KRISPYN. (wrooken.
My ſchelden voor een dief? die ſmaad die dient ge-
Ik leer de zang-kuuſt aan de grooſte van het land;
Ik ben een Komponiſt, en meeſter Muzikant.
Zoude ik een dief zyn? ha! die hoon is niet te draagen.

ALBARTUS.
Maar, waarom zegt gy my uw naam niet op myn vraa-
Wie dat gy waar? (gen.

KRISPYN.
Om dat my nimmer dat geſchied.
Want ik ben zo vermaard; elk kent my die my ziet.
Al wie zo bot is, dat hy hem niet kan gewennen
Myn naam te denken, is onwaardig die te kennen.
En,gy,gy doemt my aan een galg, ô bitt're ſmaad!
Gy ſcheld my voor een dief, een heer van zulk een
ſtaat,
Als ik, daar elk een tracht my 't meeſten te believen,
Een meeſter Muzikant die zal men hier zo dieven.

ALBARTUS.
Hoor, Bely, ſtel jy hem voor deze reis te vrêen.

KRISPYN.
Hoe, ik een dief zyn?

BELY.
Hoor, dat zeit myn heer niet, neen,
Hy vraagde 't maar, myn heer zocht u hier niet te
onteeren.
Men kent geen eerlyk man, of dief nou aan de kleeren.

KRISPYN.
Hoe, ik een dief zyn, die zo edel ben van ſtam!
Myn vâar leerde aapen, en meer-katten op den dam.
Ik zou een dief zyn; 'k weet uw dochters al verlangen
Na my, verſtramd figuur gy dreigt my op te hangen?

ALBARTUS.
Die Muzikant is kort van ſtof.

BELY.
Dat is wel waar.

AL-

ALBARTUS.

En flecht gekleed.

BELY.

Myn heer, zo zyn ze ook allegâar.
Men ziet haar evenwel veel achten, en hoog eeren.
Maar dat is om haar kunst alleen, niet om haar kleeren.

ALBARTUS.

Myn heer, zo 't u belieft ga binnen in 't falet,
Daar is myn dochter; dat hem werd een stoel gezet.
En Bely ga jei mé.

BELY.

'k Zal vliegen op uw wenken.

KRISPYN.

My schelden voor een dief, 'k zweer dat ik 't zal ge-
(denken.

ALBARTUS.

De Muzikanten zyn hovaardig, grootsch, en fier,
't Gelyke jonkertjes na de alle mode zwier,
Zy zyn vol jaloezy en haaten steets malkander,
En als men 't wel beziet den eene is als den ander.

ZEVENDE TOONEEL.

ALBARTUS, Mr. PIETER.

Mr. PIETER.

Met uw verlof, woont hier de heer Albartus niet!

ALBARTUS.

't Is heer Albartus die gy voor uwe oogen ziet.

Mr. PIETER.

Uw dochters hebben my van daag by haar ontboden.

ALBARTUS.

Maar waar toe hebben u myn dochters toch van noo-
(den?

Mr. PIETER.

Hoe, vraagt gy dat, ha spyt! wel dat is indiskreet.
Weet gy niet, dat ik mêer als alle menschen weet.
Ik ben de vinder, ik, van de aller diepste gronden;
Die de eerste fleutel in 't Muziek heb uitgevonden.
De neege zusters op het heilig Helikon

Beschonken my, vol op, uit de eed'le Hengstebron.
Apolloos lier is by de myne niet om te achten.
Ik ben een Orpheus, en een Arion in krachten,
Myn vingers zyn bezield; myn stem, en gladde taal,
Verdooven door haar klank de schelle nachtegaal.
Ik sla de Luit, de Harp, de Simbaal, en de Zieter.
Als ik die roer en raak roemt ieder Meester Pieter.
Ik speel de Foxemaan op 't Orgel heel perfekt.

ALBARTUS.

Ik denk 't zal veel zyn als gy aan de blaasbalk trekt.

Mr. PIETER.

Fagod, trompetmarin, kornet, schalmey, op snaaren,
Van 't hakkebort ben ik ook uit de kunst ervaaren.
De zakpyp, boerelul, ô dat 's al myn plaizier.
Ik draayde gist'ren noch aan de Overtoom de lier
Dat elk verwonderd met een open mond bleef gapen.

ALBARTUS.

Ho, ho, zo ga jy aan den Overtoom uit schraapen.
Nou moet ik lachchen, wel wat bruit my deeze geest.

Mr. PIETER.

Ik ben in de Opera Superius geweest.

ALBARTUS.

Ik denk Suypperius.

Mr. PIETER.

Maak met my niet te gekken.

ALBARTUS.

't Was dan niet vremd voorwaar dat de Op'ra moest (vertrekken.

Mr. PIETER.

Daar 's geen kastraat of ik passeer hem in facet.
Dat is myn pastorel, en dat is myn motet.
Daar boven heb ik noch van vrouwnatuur gekreegen,
De kracht om na de kunst de speelen met den degen.
Het slagzwaard zwaay ik dat het glinstert als de zon.
'k Sprong voor Maastricht by nacht op met het bastion,
Wyl ik de zabel tot een schrik van alle zwaayden,
En tusschen aarde, en lucht wel honderd koppen maay-
den.

AL-

A BARTUS.
Zo zyt gy ook Soldaat geweeſt na uw verhaal.
Mr. PIETER.
Soldaat, ô neen, Tamboer, en daar na Korporaal.
Maar door de vrede is 't nu gedaan met dat tamboeren.
Dies ga ik na de kunſt de ſtem en ſnaaren roeren,
Ik zal u toonen.
ALBARTUS.
Maar, ik kan u niet verſtaan,
Doch zyt gy van de kunſt daar komt een Meeſter aan.
Mr. PIETER.
Maar is 't een Muzikant ¿
ALBARTUS.
Zo ik hem mag gelooven,
Hy roemt als gy, zyn kunſt gaat alle kunſt te booven.

AGHTSTE TOONEEL.

ALBARTUS, Mr. PIETER, KRISPYN.

ALBARTUS.
Wel meeſter Muzikant myn dochter leert zy wat?
KRISPYN.
'k Zal werrik hebben, heer, eer zy de ſleutel vat.
Mr. PIETER.
Is dat een Muzikant, ik zal u laaten hooren
Dat dat een gek is, en ik met de konſt gebooren.
Hoor ſpeelt gy op de luit? nou ſpreek maar klaar en (kort.
KRISPYN.
Wat vraagt de gek? ho, ho, ik zie al waar 't hem ſchort.
Ik ben Kriſpyn die elk in de Muziek moet roemen.
Mr. PIETER.
Hoe moet ik het Muziek, of konſt of ambagt noemen?
KRISPYN.
Het is een ambagt voor die zaagen op de ſtraat.
Maar 't is by my een konſt, en in de hoogſte graad.

Mr. PIETER.

Kom laaten wy dit ſtuk dan kunſtig overloopen.
Wat doet de ſleutel, Heer?

KRISPYN.

Die ſleutel die ſluit open.

Mr. PIETER.

Die re, la, mi, myn vrind, valt die niet wat te plat?

KRISPYN.

Ik wenſch die re, la, mi, met u wel op een rad.

Mr. PIETER.

Wat zeid, myn heer?

KRISPYN.

Ik? niet.

Mr. PIETER.

Hoe zoud gy der mê leeven

KRISPYN.

't Is myn gewoonte niet daar reden van te geeven.

Mr. PIETER.

Ei let'er op, myn heer, ik weet niet of jy 't vat?

KRISPYN.

Om dat die re, mi, la, myn heer, verſta je dat?
By dezen re, mi, fa, die gy fa, ſol, wilt heeten,
Te kort ſchiet by be mol, myn heer is 't u vergeeten?
Zyn klank by ut, re, la, is net ſol fa, fa, fa,
Gy moet begrypen dat ut, re, mi, fa, ſol, la,
Te rug keert door be mol, door deze ſcharpe nooten
Die by malkander zyn zo dicht in een geſlooten.
Myn heer, dat is 't Muziek; maar zo ik recht zal gaan,
Verſtaat gy 't niet.

Mr. PIETER.

Myn heer, ik kan u niet verſtaan.

KRISPYN.

Dat is myu ſchult niet, 't zal door weinig kennis koomen,
Gy hebt, heer, in uw jeugd uw tyd nier waar genoomen,
Maar, heer Albartus kom, leen my uwe ooren ras.

AL-

ALBARTUS.

Die heb ik zelfs van doen, zy koomen my te pas.

KRISPYN. (weeten

Van doen of niet van doen, myn heer gy kunt licht
Dat die be mol, hem in het dool-hof heeft vergeeten,
En dit maakt dat hy valt gelyk een dronken man,
Zo dat be, duur, hem weêr onmooglyk rechten kan,
Dat doet dat la, ſol, fa, hem van de toon gaat ſtooten.
Ei zie, ei zie, myn heer, daar ſtruyk'len al de nooten.
Dat is nu kort en klaar; maar zie de twede val
Zie deze la, la, la, 't is zeker al te mal,
Die dringen ut, re, mi, tot boven aan de ſtarren. (ren.
Door regels van de konſt weet ik die knoop te ontwar-
Daar valt ut, re, mi, fa, en breekt ſchier hals en been.
De tenor, en de bas die ſmelten daar in een.
Zie dat verſtaat gy, heer.

ALBARTUS.

Ik kan u heel wel hooren,
Maar ik verſta u noch veel minder als te vooren.
Wat ſpreekt gy toch voor taal, ik kan u niet verſtaan.

KRISPYN. (râan,

Dat zyn konſtwoorden. ô! daar moet men maar na
Niet waar, myn heer, ik weet gy kent al deze zaaken.

ALBARTUS.

Wel deze vent zou licht van gekken dollen maaken.

Mr. PIETER.

Kom zing dit liedje, laat ik hooren eens de toon.
En of gy zingen kunt.

KRISPYN.

Wel zeker, dat komt ſchoon.

ALBARTUS. (gen.

Gy zyt verdoold, die heer, die leert myn dochter zin-

Mr. PIETER.

Ik acht hem minder als myn ſlechtſte leerelingen.
Hy meeſter Muzikant, 'k weet dat hy 't niet en is.
Hy treft niet eene nood, hy ſlaatze ook alle mis.

KRISPYN.

Dat lieg jy traly baard, voel of die nooten raaken.
Wat dunkt u, is dat mis, zou jy dat beter maaken ?

Mr. PIETER.

Had hy maar zydgeweer hy ſtond myn wraak ten (doel.

KRISPYN.

Zwyg, zeg ik, of ik geef jou andermaal op ſmoel.

Mr. PIETE .

Was ik noch korporaal, ik zou u haaſt verjaagen.

KRISPYN.

Jou katte Muzikant, jou kan ik niet verdraagen.
Kom voel de kracht van myn Muziek la, la, la, la ,
Zeg nu noch eens dat ik de maat niet recht en ſla.

ALBARTUS.

Waar 's nou jou ſlagzwaard ?

Mr. PIETER.

Maar gelyk je weet 't is vreede ,
En dan zo haalt men traag het lemmer uit de ſchede.
Ha, ſmaad, dat ik my niet kan wreeken aan die kwant.

KRISPYN.

Ik zal nooit zwigten voor een zotte Muzikant.

ALBARTUS.

Myn heer Kriſpyn laat ik u de andre deur uit leyen.

KRISPYN.

Maar waarom dat ?

ALBARTUS.

Myn heer alleen om u te ſcheyen.

Einde van het eerſte Bedrijf.

TWE-

TWEDE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

DIANIER BELY.

DIANIER.

Maar Bely is het waar, kon hem Krispyn zo houwen,
Gelyk een Muzikant; wie zou hem dat vertrouwen!
Maar kan hy wat muziek?

BELY.

ó Neen, maar 't is een geest.
Hy is voor dezen eens heer Eelharts knecht geweest,
Daar hy voor Dokter hem zo aardig wist te draagen,
Dat niemand twyfelden van alle die hem zagen,
Of hy was Dokter; ô, hy is zo loos en fyn,
Hy draagt de naam ook van de schrandere Krispyn.

DIANIER.

Maar zou my Konstantyn getrouwe liefde draagen?
Geen schoonheid kan hem slechts een enk'le dag beha-
Al zyn standvastigheid is onstandvastig zyn. (gen.

BELY. (pyn.

Geloof my niet, zie daar, daar komt zyn knecht, Kris-
Die kan u van zyn liefde, en trouw verzeek'ring gee-
ven.
Krispyn, wat zegt gy, is uw heer Konstant gebleeven
In liefde, of is hy al veranderd, als voor heen?
Wat zegje, spreek, Krispyn, is hy veranderd?

TWEDE TOONEEL.

DIANIER, BELY, KRISPYN.

KRISPYN. Neen.
En tot bewys, hy staat hier voor de deur te wachten
Na antwoord, of gy hem zo waardig ook zult achten,
Dat

Dat hy zyn liefde zelfs u mond'ling doet verſtaan ?

BELY.

Voorzeker, roep hem in.

DIANIER.

Kriſpyn, wil noch niet gaan.
Het hart is my beklemd.

BELY.

Wel waarom zal hy wachten ?
Ga heen, Kriſpyn, ga heen.

DIANIER.

Laat my by myn gedachten
Noch wat alleen.

BELY.

Kriſpyn, haal hem op ſtaande voet.

DIANIER.

De ſchaamte raad my dat gy hem niet haalen moet.

BELY.

Tut,tut,is't anders niet,dat zeggen is geen zeggen,
Daar liefde heerſcht moet de eer en ſchaamte ook ach-
Ga haal hem. (ter leggen.

DIANIER.

Neen Kriſpyn.

BELY.

Gy ſtelt u zelfs ten ſpot.
War vreeſt gy ?

DIANIER.

Ach ! myn eer, en vaders ſtreng gebod.

BELY.

Uw vader is van daag met dat gebod uit eeten.
En wat hier zal geſchiên kan hy onmooglyk weeten.
Ga heen, en haal uw heer.

DIANIER.

Ik zeg blyf ſtaan, Kriſpyn.

KRISPYN.

Ga heen,blyf ſtaan, blyf ſtaan, ga heen,wat zal dat zyn?
Wel, wiens gebod zal noch ten laatſten overweegen ?

DIA-

DIANIER.

Zeg aan uw heer de tyd komt nu heel ongeleegen,
Om hem te ſpreeken.

KRISPYN.

Hoor, maak toch een kort beſluit,
Rek zyn geduld niet, of de vryery is uit,
Vertoef zo lang niet dat gy uitdooft zyn verlangen.
ô, 'T is een veugel die gy in de vlugt moet vangen.
Hy zal uw venſter noch uw deur bewaaken, want
Hy is niet van natuur, gelyk zyn naam, Konſtant.
Laat dat verlangend hart uw ſchoonheid nu belonken;
Gy moet zyn eerſte vlam niet dooven, maar ontvon-
Als hy verward zal zyn in uw bevalligheên, (ken.
Dan is het tyd dat gy van hem word aangebeên.

DIANIER.

Kwam dan myn vader t'huis?

BELY.

Gy moet het kwaadſte vreezen,
Want als Konſtant vertrok, dat zou noch ſlimmer (weezen.

DIANIER.

Myn eer, en kinderpligt komt hem het huis verbiên,
En na myn liefde wenſch ik hem hier al te zien.
De min en de eer, Kriſpyn, beſtryen myn gedachten.
Helaas! wat zal myn keur verkiezen of verachten?

BELY.

Voldoet uw liefde, zo vermindert gy uw ſmart.

DIANIER.

De liefde ontſluit myn mond met een beſlooten hart.
Ga roep uw heer, Kriſpyn; waar word ik heen gedree-
ven.
Myn harte klopt van vrees, en al myn beenen beeven.
Ach! wat heb ik gedaan!

BELY.

Daar komt heer Konſtantyn.

DARDE TOONEEL.

DIANIER, KONSTANT, BELY, KRISPYN.

KONSTANT.

Krispyn, is dat het beeld?

KRISPYN.

Ja, heer, en dat is 't myn:

KONSTANT.

Uw gadelooze glans maakt my, helaas! verleegen.
ô Zuivre zon de faam heeft veel van u verzweegen.
'k Word door de kracht ontroerd van uw volmaakte leên.
Uw schoonheid sluit myn mond, 'k word roereloos (als steen.

KRISPYN.

Gy zyt myn zuiv're zon; ô juist gevormde leden,
Hoe dring ik door 't gedrang van uwe godlykheden.

BELY.

Dat is uit Titus hoor, ik bid u zyt gerust,
Het vuur dat vaardig brand word vaardig uitgeblust.

KONSTANT.

Bekoorlyk beeld, wie kan de zuiv're glans aanschou- (wen
Van uw' schoone oogen, en zich zelven noch behou- (wen?
Ik, die gevoeleloos bleef als een steene rots
Voor alle schoonheid, zelf veel jufferen ten trots,
De minnelykste mond en de allerlonkenste oogen
Die hadden op myn ziel in 't minste geen vermoogen.
Ik dreef gestadig met de minnery de spot.
Ik daagde zelver uit de kracht der minne-god.
Maar nu ik, beeld der goôn, uw schoonheid kom te ontmoeten,
Leg ik my overheerd eerbiedig voor uw voeten.
Ik offer u een hart dat nimmer lieven kon,
Als na die tyd, dat gy 't door uwe kracht verwon.

DIANIER.

Rys op, uw nedrigheid zou my te hoog verheffen:

Hoe kan de minne-ſchicht zo haaſt uw boezem treffen,
Daar gy de liefde haat, en de eenzaamheid verkieſt.
ô, 't ſtaat te duchten dat ge uw keur weêr haaſt verlieſt.
Getrouwe min komt traag, door onderzoek der zinnen
Leert die bemint wordt, en die mind getrouw beminnen.
Zo gy oprecht getrouw, en ook ſtandvaſtig zyt,
Heer Konſtantyn, moet gy dat toonen door de tyd.

KONSTANT.

De Liefde is bandeloos aan plaats, noch tyd, noch ſtonden,
Door geen bepaald gebruik of misbruik vaſt gebonden.
Hy komt gevleugeld, en hy ſteekt het ingewand,
Zo ſtil, zo zacht, zo zoet in volle minnebrand,
Zelf in een oogenblik, die kracht kom ik te voelen,
Ik voel een brand die gy alleenig kunt verkoelen.
Ja, gy geneeſt alleen de lydelooze ſmart,
Die ik, ô ſchoone beeld, om u gevoel in 't hart.
Ik ſmeek om wedermin, ik kom my voor u buigen,
Door trouwe liefde dat myn traanen u betuigen.

DIANIER.

Dat is 't gebruik, myn heer, der minnaars nu gemeen;
Zy mengen zuchten, en hun traanen onder een,
Zo lang zy Juffers om het gunſtig jawoord ſmeeken.
Na welk genot zo vaak hunne ontrouw is gebleeken.
Uw liefde is noch gelyk een eerſtgeboorne kind;
't Is loſſe liefde, zo beſtendig als de wind,
Die gy op morgen licht een ander zult belooven.
Ik laat myn' vrye ziel haar keur zo licht niet rooven.
'k Verkies geen minnaar, of ik moet verzekerd zyn,
Dat zyne liefde oprecht, getrouw is, niet in ſchyn.
Men ziet veel Juffers die haar dat te laat beklaagen.
Ik meen myn vryheid zo lichtvaardig niet te waagen.

KONSTANT.

Stelt gy my in den rang der trouwloozen, ô ſmaad!

DIANIER.

Zo gy niet trouwloos zyt, betoont dat met de daad.

De tyd, alleen de tyd zal eens uw vonnis ſtryken.
Ik keur geen minnaar of zyn trouwe min moet blyken.

KONSTANT.

'k Min u oprecht, getrouw, dat ik u dierbaar zweer.

DIANIER.

Des minnaars eeden zyn nu niet geacht, myn heer.
Tot welk een einde zou ik u weêrom behaagen?

KONSTANT.

Om alles door de trouw eens lot gemeen te draagen.
Ik dank de Hemel die my zo lang heeft bewaard
Tot ik u ſchoone vond met wie ik wenſch gepaard.
Gy zyt het, gy alleen, met wie ik wenſch te leeven.

DIANIER.

De tyd verbied my u daar antwoord op te geeven.
't Zal my behaagen, dat gy my bemint, ga heen,
Uw woorden, en uw brief die koomen over een.

KONSTANT.

De vreugd en wellust door uw goedheid my gegeeven,
Betuigen dat gy my, die dood was, weêr doed leeven.
Mag ik gelooven dat ik van u word geliefd?

DIANIER.

Helaas, de minne-god heeft my het hart doorgrieft,
Dat hart, dat moedig hart daar alle minne-ſchichten
Als op een ſteene rots afſtuiten, en voor zwichten.
Myn boezem, die wel eer geklonken ſcheen van ſtaal,
Hebt gy veroverd door uw minnelyke taal.
ô Mond, wat zegt gy! waart gy ſpraakeloos geboo-(ren.

KONSTANT.

ô Gulde mond, gy laat aan my orakels hooren,

KRISPYN.

Ha, bolle Bely! ha, beeld eens pigmalions,
Dat glans en ziel ontfangt op weelig zwanendons.

BELY.

Eene afgerechte tong is kwalyk om t'ontſlippen.

KRISPYN.

Maar de oogen van een vrouw zyn vennis minneknip-(pen.

KON-

KONSTANT.

Ei, red myn minnend hard uit een ondraagb're pyn.

BELY.

Daar wordt gescheld;

DIANIER.

Ik vrees dat zal myn vader zyn.

KONSTANT.

Ik hoop van ja, om hem myn hartenwensch te ontdekken.

DIANIER.

Wy zyn verraden, heer, zo gy niet wilt vertrekken.
Want vader zal zyn wil uitvoeren tot uw smart.

KONSTANT.

Zo ik vertrekken moet, vertrek ik in uw hart.
Geen beter schuilplaats kan ik immermeer verkiezen.

DIANIER.

Zo vader u hier vind zult gy my wis verliezen.
Want vaders wil is dat ik in het klooster moet;
En vind hy u by my, zal hy op staande voet
My derwaards zenden, zelf in weêrwil van myn zinnen.
't Moet hem verborgen zyn, zo wy elkaar beminnen.
Ik bid.

BELY.

Ga in 't kantoor, myn heer, met uw Krispyn.

KONSTANT.

Nu ik getrouw bemin, zal ik gehoorzaam zyn.

DIANIER.

De sleutel, Bely, moet jy van 't kantoor verbergen.
Geef ze aan de Heer Konstant; of vader ze u mogt vergen,
Zo zeg, ik weet ze niet.

BELY.

Dat is zo al besteld.

VIER-

VIERDE TOONEEL.

DIANIER, BELY, BONIFAAS.

BONIFAAS.

IS heer Albartus t'huis?

BELY.

Wel, kaerel, brengje geld?

BONIFAAS.

Heb ik zo hard gescheld, dat kan zo kwaad niet wee-
Uw broeder Eduard, Juffrouw, heb ik geneezen. (zen,
Daar is de reekening.

DIANIER.

Hoe, kom ik daarom voor?
Gy moogt wel gaan.

BONIFAAS.

Ik ben Apteker, en Doctoor.
Ik heb hem in myn huis, hy zal op straat niet treeden,
Voor dat uw vader my betaald heeft, en met reden.

DIANIER.

Dat zal wel gaan, vertrek, want vader is niet t'huis.

BONIFAAS.

Ik zal wel wachten, want ik ga niet uit dit huis,
Voor dat ik eerst de heer Albartus dit laat leezen.
In 't kort, hoor daar moet geld voor deze reek'ning
(weezen.

BELY.

Hoe, jy hier wachten! ô begín dat niet; myn heer
Is op een gastmaal, en hy komt eerst t'avond weêr.

BONIFAAS.

'k Zal hier wat zitten, en leen gy aandagtige ooren,
Om wat ik aan uw broer gedaan heb, aan te hooren,
Voor eerst....

BELY.

Vertrek jy maar, wy weeten wel dat gy
Uw best gedaan hebt, wy gelooven ook dat hy
Genoeg heeft uitgestaan; wy weeten van jou grillen.

BONIFAAS.

Zie daar, dat is alleen voor twintig doosjens pillen.
Maar

Maar niet van Tarpentin; ô neen van Benzôin,
Van Mirre, Stirax....

DIANIER.

Hoor, heer Dokter doe myn zin.
Vertrek zo 't u belieft: ik moet my hier verkleeden.

BONIFAAS.

Dan moet ik blyven, want ik zie graag ſchoone leeden.

BELY.

Hoor, Bonifaas, vertrek, hoe plaagt ons deze vent.
Zet maar kliſteeren, loop.

BONIFAAS.

Kliſteeren, ik beken 't,
Dat al die poſten zyn niet anders als kliſteeren.
En die zyn altemaal geweeſt om te purgeeren.
Meeſt van Rabarbarum, Scamony, Coloquint,
Agaricus, Turbith.

DIANIER.

Kom, Bonifaas, myn vrind;
Geef my de reekening, en ik zal dan wel zorgen
Dat Vader u betaalt zelf op den dag van morgen.

BONIFAAS.

Die woorden klemmen, 'k zal op uw beloften gaan;
Maar, zo ik wel kan zien, daar komt uw Vader aan.

VYFDE TOONEEL.

ALBARTUS, DIANIER, BONIFAAS, BELY.

ALBARTUS.

Hoe is 't al met myn zoon, is hy al weêr verreezen?

BONIFAAS.

Ik heb hem door myn konſt en artzeny geneezen,
Daar is de reekening.

ALBARTUS.

My dunkt die is wat groot.

BONIFAAS.

Gedenk dat ik uw zoon bevryd heb van de dood.

AL-

ALBARTUS.

Vertoef wat Bonifaas,ik zal u't geld voort langen. *Bin.*

BELY.

,,'kWou dat die vent was met zyn reekening gehangen

DIANIER.

,, Myn beenen beeven, ach, ik vrees voor ongeval.

BELY.

,, Hou u maar kloek.

DIANIER.

,, Ik vrees dat hy hem vinden zal.

ALBARTUS. *uit.*

Daar is uw geld.

BONIFAAS.

Heb dank.

ALBARTUS.

Maar nu zoude ik wel wenſchen,
Dat gy dit onderſchreeft, wy ſterffelyke menſchen,
Vergeeten lichtelyk te ſchryven.

BONIFAAS.

Wel gezeid.
Haal my maar pen en inkt, myn heer, ik ken bereid.
'k Zal u bedanken voor uw prompt en braaf betaalen.

ALBARTUS.

'kZal u uit myn kantoor voort pen en inkt gaan haalen.
Maar hoe de ſleutel weg; waar is de ſleutel Meid?
De deur zo vaſt;in 't ſlot; wel, wat is dat gezeid?

BELY.

Ik denk, Sinjeur, gy hebt z'er zelver uit gekreegen.

ALBARTUS.

Dat weet ik beeter, ô dit maakt my heel verleegen.

BELY.

Gy zultze morgen licht wel vinden in een hoek.

ALBARTUS.

Ik heb'er noch een in myn nieuwe of beſte broek.
Die ga ik haalen.

DIANIER.

Och, ik ſchrik van dat te hooren.

Vind

Vind hy hem in 't kantoor, zo is het al verlooren.
Och Bely, och, ik sterf; ik vlucht van angst en schrik.

ZESDE TOONEEL.

BONIFAAS, BELY.

BONIFAAS.
Wel blanke Bely zult gy ook haast trouwen?

BELY.
Ik?
Ik trouwen, Bonifaas? wel hei, dat schynen droomen.
De vryers zyn te schaars, men kan ze niet bekoomen.
'k Heb ook een stiefmoer, die elk kent, die haar maar ziet.
Dat is myn trony, die my 't trouwen ook verbied.
Maar ik hoor roepen, ga toch by myn heer daar binnen.

BONIFAAS.
Ik hoor niet.

BELY.
Bonifaas, dan heb jy maar vier zinnen.
Myn heer, hy komt. hoort gy nu noch niet Bonifaas.

BONIFAAS.
Ik hoor niet, en ik kan snel hooren, als een haas.

BELY.
Zeg als een ezel; maar, myn heer, hy zal voort koomen.
En hoor jy noch niet?

BONIFAAS.
Neen, wel Bely het zyn droomen.

ZEVENDE TOONEEL.

ALBARTUS, BONIFAAS, BELY.

BONIFAAS.
Hebt gy de sleutel?

ALBARTUS.
Ja.

BELY.

Ik ſchrik dat ik het hoor.

ALBARTUS, *doet het kantoor open.*

Hou dieven, dieven, hou; twe dieven in 't kantoor.
Maar Bely, ſluit de deur.

BELY.

Heer, wat is uw believen?

ALBARTUS.

Maar, Bely, Bonifaas, gryp aan, gryp aan de dieven.

ACHTSTE TOONEEL.

ALBARTUS, BONIFAAS, BELY, KONSTANT, KRISPYN.

ALBARTUS.

Blyf ſtaan, zeg ik, blyf ſtaan,

KRISPYN.

Ut, re, la, fa, ſol, fa.

ALBARTUS.

Wat doe jy in myn huis?

KRISPYN.

Re, mi, fa, la, la, la.

ALBARTUS.

ô Dat zyn dieven, kom, ſchut uit, ſchut uit jou kleeren.

KRISPYN.

Ut, re, mi, fa, ſol, la; myn heer, dit moet jy leeren,
Ut, re, mi, fa, ſol, la, verſtaje dat niet, heer,
Zo zyt gy botter als een ongelikte beer.
De ſleutel is be mol, en die doet onderleggen
Beduur, verſta je 't heer!

ALBARTUS.

Maar, wat is dit te zeggen!

KRISPYN.

Dry poozen zyn'er in die nooten, re, mi, la.

ALBARTUS.

Maar zeg, maar zeg.

KRIS-

KRISPYN.

Myn heer, let op die fa, mi, fa.

ALBARTUS.

Twe mannen in myn huis, en in 't kantoor geslooten.
De sleutel uit de deur?

KRISPYN.

Maar let wel op de nooten.
Zie, dat zyn snieken, 't is een triepel datje 't vat.
La, fa, sol, la, la, la, la, versta je dat!

ALBARTUS.

Twe mannen in myn huis, wat drommel zal dit wee- (zen?

KONSTANT.

Wy zyn geen dieven, heer, dat hoeft gy niet te vree-
zen.
Dit is myn meester, die hem het muziek verstaat,
En hy verzuim geen tyd, ja zelver op de straat,
Zo komponeert hy, dus kwam hy uw huis te kiezen,
Om 't geen hy had gedagt op straat niet te verliezen.
Zie dat motet heeft hy aanstonds gekomponeert.
En aan my daar de konst en kracht van geexpliceert.
't Schynt wat vrypostig, maar, heer, houd het ons (ten goede,

ALBARTUS.

Twe mannen in myn huis, wat zal ik hier vermoeden!

KONSTANT.

Hy trok de sleutel uit de deur om geen belet
Te krygen, ha, myn heer, 't is zulk een schoon mo- (tet.
En hy was bezig my dat na de konst te leeren.

KRISPYN.

Dit zal in de opera geen kleintjen opereeren.
Hier moet het oud muziek voor zwigten, ja, belo;
Be aba, be ebe, be ibi, ba, be, bi, be, obo, ba, be, bi, bo;
Be ubu, ba, be, bi, bo, bu;
Vergeef het my dat ik uw wooning kwam verkiezen.
'k Moet noch uit leeren gaan, ik kan geen tyd verlie-
zen.
Maar eer ik ga, myn heer, laat hooren eens de toon.

KONSTANT.

Fa, fa, fa, fa, ut, re, mi, fa.

KRISPYN.

Dat is zeer ſchoon.
Gy hebt de rechte toon, gy zingt gelyk een wonder.
Maar, heer, let op myn ſtem, ik zing de bas'er onder.

KONSTANT, KRISPYN.

Ut re mi fa, ut, re, mi, fa, ſol, la, la, la,
Ut, re, mi, fa, ſol, la.

ALBARTUS.

ô, Dat verdriet my, ga, gy doet my hier belet.

KRISPYN.

Het is een konſtig ſtuk, een Italiaans motet.

KONSTANT, KRISPYN.

Ut, re &c.

ALBARTUS.

Ik bid, vertrekt van hier, of zoek jy my te plaagen?

KRISPYN.

Ik ben verzekerd, heer, het moetje wel behaagen.

ALBARTUS.

Maar, hoor.

KONSTANT, KRISPYN.

Ut, re &c.

KRISPYN.

Wel heer Albartus, 'k weet dit laatſte ſtaat u aan.

ALBARTUS.

Vertrek, ga uit myn huis, ik kan u niet verſtaan.

KRISPYN.

(gen!
Hoe, niet verſtaan, myn heer, wat zegje, wat te din-
Myn konſt is kragtig, ik kan beeſten leeren zingen.
Als by exempel, zing met my eens ut, re, la.

ALBARTUS.

Ik zeg het andermaal dat ik het niet verſta.
Vertrek, 't behaagt my niet in 't minſte, noch in 't

KRISPYN.

(meeſten.
Wy zullen gaan, maar gy blyft dommer dan de beeſten.

NE-

NEGENDE TOONEEL.

ALBARTUS, BONIFAAS, BELY.

ALBARTUS.

Wat deên die heeren in 't kantoor, of kabinet.

BELY.

Zy hebben 't u gezegt, zy maakten een motet.

ALBARTUS. (dingen.

't Gaat hier niet als 't behoort, ik zie hier vreemde
Ik vrees Konſtant komt hier niet om te leeren zingen.
Hier ſchuilt wat achter, ô dit maakt my heel bevreeſt.
Die meeſter Muziekant is hier noch eens geweeſt.

BONIFAAS.

Myn heer, gy moet u aan geen kleinigheden ſtooren.
Ha, dat muziek was ſchoon en aangenaam te hoo-

ALBARTUS. (ren. *binnen*.

Die Muzikant verraad myn huis na dit ik meen,
Ik moet de heer Konſtant eens ſpreeken gaan alleen.

BELY.

En ik moet lachchen, dit zal Dianier verblyen,
Wie dacht dat re, mi, fa, te pas kwam in het vryen.
Ik ga na Dianier, en zeg haar vrolyk aan,
Hoe al die zwarigheid is na de kunſt vergaan.

Einde van het twede Bedrijf.

DAR-

DARDE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

KONSTANT, EELHART.

KONSTANT.

Myn hart en huis ſtaan ſteedts voor goede vrinden
(open.

EELHART.

Zo heb ik met myn lief een heerlyk end te hoopen.
De ſchoone die 'k bemin leeft met my ſteedts in pyn,
Wy durven by elkaar niet tot haar vaders zyn,
Hy wil haar tegens dank aan 't klooſter leeven binden,
Dies kom ik heer Konſtant om ſchuilplaats hier te vin-
Voor my, en die 'k bemin. (den,

KONSTANT.

Dat wordt u toegeſtaan,
En my wordt door die dienſt noch grooter dienſt ge-
daan.
Ik ben gelukkig kan ik u gelukkig maaken,
'k Zie met medoogen aan al die in liefde blaaken.
Breng hier die u behaagt, myn heer, verzuim geen
(tyd.

EELHART.

Ik ga.

KONSTANT.

Ik zie dat hy als ik door liefde lyd.

TWEDE TOONEEL.

KONSTANT, KRISPYN.

KRISPYN.

DE Muzikanten ſtaan myn heer na u te wachten.

KONSTANT.

Ik heb wat anders als muziek in myn gedachten.
Wie weet in welk een pyn, wie weet in welk een nood,
Myn ſchoone Dianier beklemd is tot'er dood.

Ach,

Ach, ongelukkige, moet gy die wreede plaagen, (gen!
ô Schoon aanminnig beeld! helaas! om my verdraa-
Is dit dan de ingang van myn liefde! wreed geval!
Ik vrees haar vader die my daar gezien heeft, zal
Met list of met geweld, haar doen in 't klooster zetten.

KRISPYN.

(ten.
Zy heeft geen nood, myn heer; haar Bely zal 't belet-
Zyt vry verzekerd, zy wordt door haar list gered.

KONSTANT.

Maar zeg my eens, Krispyn, hebt gy'er opgelet,
Zou Dianiere my oprechte liefde draagen?

KRISPYN.

Zyt vry verzekerd gy alleen kunt haar behaagen,
Ik weet het alles, en daar moogt gy vast op gaan.

KONSTANT.

Ik weet gy zyt getrouw, gy zult my niet verraân.
'k Pluk door verbeeldingen alreeds de roode roozen
En witte lelien, die op haar kaaken bloozen.
Ik smelt door liefde voor het vuur van haar gezigt,
Zy is myn dageraad, myn leeven, en myn licht.
Ha! welk een schoonheid, ga ik my haar glans verbeel-
den,
Ik zwem als in een beemd van minnelust, vol weelden.
Had Paris haar gezien, die zuivre diamant,
Heleên was ongeschaakt, en trooyen onverbrand.
Natuur heeft al haar kracht, en onwaardeerb're gaaven
In dit volmaakte beeld zo levendig begraaven.
Hoe streelt my het geluk! ik schryf op staande voet
Aan haar een brief, die gy dan voort bestellen moet.

KRISPYN.

'k Vrees voor haar vader.

KONSTANT.

Die zult gy met zingen paayen.

KRISPYN.

Ik zal hem na de kunst een rad voor de oogen draayen.
Maar wie komt daar zo stil aantreden hand aan hand.

DARDE TOONEEL.

KONSTANT, EELHART, IZABEL *Gemaskerd*, KRISPYN.

KONSTANT.

Het is heer Eelhard met zyn bruid.

EELHART.

Myn heer Konſtant,
De ſtaale vriendſchap die wy tot elkander draagen
Maakt my vrymoedig om hier met myn welbehaagen
Uw huis te keuren tot een ſchuilplaats voor de min.

KONSTANT.

Zyt hartlyk wellekom, tre maar vrymoedig in
Heer Eelhart met uw lief.

IZABEL.

Zal 't hier al veilig weezen?

KONSTANT.

Mejuffer zyt geruſt, hier 's geen gevaar te vreezen.
Nu ik na vrinden plicht u met myn wooning dien,
Verzoek ik uwe bruid ontmaskerd eens te zien.

EELHART.

Gy moogt geruſt, myn lief, het masker u onttrekken.

IZABEL.

'k Zal my gehoorzaam, heer, op uw verzoek ontdek-
(ken.

EELHART.

Dat is de ſchoonheid die myn ziel vernoeging geeft.

KONSTANT.

Hy is gelukkig die met zulk een ſchoonheid leeft.
Al wie haar ziet moet door verwonderingen zwygen.

EELHART.

't Gelukkig lot alleen maakt my die ſchoonheid eigen.

KONSTANT.

Zo deelt gy in 't geluk na uwe wenſch en meêr.

IZABEL.

My dunkt gy boert wat met uw dienares, myn heer.

KONSTANT.

Onmooglyk is 't geluk van Eelhart te beſchryven.

IZA-

IZABEL.

Waart gy geen hoveling ik zou u dankbaar blyven.

KONSTANT.

Uw ſchoonheid.

EELHART.

Hoor, myn heer, ik ben vergenoegd met haar.

KONSTANT.

Betoon geen minnenyd, ik ſpreek de waarheid maar.
Gaanwe in den hof, om daar in 't midden van de bloemen
De glans en ſchoonheid van uw friſſche roos te roemen

EELHART.

Wy volgen u daar gy ons voorgaat, heer Konſtant.

KONSTANT.

Kriſpyn, zeg aan Palies de meeſter Muzikant,
Dat hy vertrekt.

KRISPYN.

Ik zal.

KONSTANT.

Wil voorts dan zorge draagen.
Met uw verlof, myn Heer.

EELHART.

Heer, met uw welbehaagen.

VIERDE TOONEEL.

KRISPYN, MARGRIET.

KRISPYN.

De vretklok luid al in myn maag, Margriet, Margriet,
Dek voort de tafel, dat myn honger u gebied.
Haal eerſt de nachtrok van de heer Konſtant van boven.
Die moet ik aandoen.

MARGRIET.

Jy, dat kan ik niet gelooven.

KRISPYN.

Ik zeg ſtel my die rok zo daadelyk ter hand,

Ik moet van avond noch gekleed als Muzikant
Een brief bestellen.

MARGRIET.

Ja, zeg liever om te vryen;
Wie zal 't nu gelden? ô jy bent vol schelmeryen.
Vergeetje my zo ras?

KRISPYN.

Wel, Griet, wat benje dom.
Daar leit een ander aan de beurt, jou week is om.
Jy weet wel, hoe dat ik verander alle weeken.
Zes daagen duurt myn trouw, en die is al verstreeken.
Juffrouw, verandering, ha! die is schoon en raar;
Ik ben een honingbie van de eene bloem na de aar.
'k Ben als het vogeltje dat vliegt al onder 't zingen
Van de eene tak op de aâr, ha, die veranderingen!

MARGRIET.

Verander jei al voort, en leef gerust van geest,
Maar jy verandert van een mensch noch in een beest.

KRISPYN. (*Binn.*

Wat doet de jalouzy de meiden niet al praaten;
Maar ik meen geen pleyzier om haarent wil te laaten.
Die ook een heele week verliefd is, 't kan wel toe.
Men word de vrouwen, en de mosselen haast moê.

MARGRIET *uit.*

Daar is de rok, Krispyn.

KRISPYN.

't Is wel, hier niet te wachten.
Dek voort de tafel, want de klok is al by achten.

VYFDE TOONEEL.

KONSTANT, KRISPYN.

KONSTANT.

Krispyn, is alles klaar.

KRISPYN.

Ja, heer, daar scheelt niet aan.

KON-

KONSTANT.

Vertoef hier wat ik zal de brief voort ſchryven gaan,
Waar in ik Dianier zal nooden hier te koomen.
Ach, wierd myn bede nu van haar toch aangenoomen.

KRISPYN *zingt.*

1.

Wat kan zyn
Een glas met wyn
Ter kimmen vol geſchonken,
By het licht
In het gezigt,
En lodderlyke lonken
Van de maagd,
Die my behaagt;
En 't harte kan ontvonken.

2.

Al myn vreugd
Is in myn jeugd,
Myn Bely uitgeleezen,
Die my 't hart
Van minneſmart
In 't korte zal geneezen.
Kom ik maar
Alleen by haar,
Zy zal de myne weezen.

3.

'k Laat geruſt
Al wie 't ook luſt
Na hooge dingen ſtreeven;
Bely kan
Word ik haar man,
My meerder wellùſt geeven,
Als zy lacht,
Geeft zy my kracht;
Myn Bely is myn leeven.

ZES-

ZESDE TOONEEL.

KRISPYN, DIANIER, BELY.

BELY.

Roep jy om Bely, wel hier ben ik.

KRISPYN.

Wellekom,

Myn paerle pruimtje, kom, kom by uw bruidegom.
Myn blanke Bely, 'k moet jou in myn armen drukken,
Myn groene roos'merein, wanneer zal ik u plukken?

BELY.

Daar 's juffrouw Dianier, zie wel wat gy bedryft.

DIANIER.

Waar is uw heer Krispyn?

KRISPYN.

Hy 's op kantoor, hy schryft.

DIANIER.

Is hy alleen?

KRISPYN.

De min komt hem geselschap houwen.

DIANIER.

Wat zegt gy?

KRISPYN.

By hem is de schoonste van de vrouwen.

DIANIER.

Dat heb is al gevreesd, ô duldeloos verdriet!
Kom Bely gaan wy.

KRISPYN.

Neen, Mevrouw, zo haastig niet.
Hy heeft zyn wellust met de schoonste van de men(sche

DIANIER.

Ik heb genoeg gehoord.

KRISPYN.

Hy kan geen schoonder wensche
Hy roemt haar gaaven, wyl hy vleit, en kust, en stree-

Hy ſpiegelt hem in 't ſchoon van dat aanminnig beeld.
En zy belooft hem op haar beurt weêrom te ſtreelen.
Indien gy hem bemint, laat u dat niet verveelen.
Maar neem geduld.

DIANIER.

Ik barſt van loutre minnenyd.

KRISPYN.

Maar weet dat ſchoone beeld dat gy dat zelver zyt.
Uw byzyn kan alleen zyn droeve ziel verkwikken.
Hy ſchryft aan u een brief.

DIANIER.

Hoe moogt gy my verſchrikken,
Kriſpyn.

KRISPYN.

't Was boertery; ik ga en zeg, myn heer,
Dat gy hier zyt.

DIANIER.

Ga niet Kriſpyn, Kriſpyn kom weêr.
'k Verwacht zyn komſt alhier, op dat hy my laat leezen
Wat hy my ſchryft, ik zal dan veel geruſter weezen.
Ach, was ik toch, Kriſpyn, die hem alleen behaagt.

KRISPYN.

Ik wenſch dat heintje pik, die zo veel menſchen plaagt,
My op een lootwind uit wil rekken, tot myn leden
Zo dun als vliezen zyn, dat zweer ik u met eeden,
Dat gy 't alleenig zyt die hy bemind, Mevrouw.

DIANIER.

Zyn liefde zou die my verkiezen tot zyn vrouw?

KRISPYN.

Voorzeker, op myn woord daar moogt gy vaſt op bou- (wen,
Hy zal u ſlechts niet eens, hy zal u tienmaal trouwen.
Hy denkt, hy ſpreekt, hy droomt niet als van Dianier.
Hy brand van binnen, maar van 't echte minnevier.
Mogt ik ook zo geruſt op u myn Bely bouwen.

BELY.

De meiden volgen licht het voorbeeld van de vrouwen.
Ik zal u trouw zyn, zyt gy maar mejuffer trouw.

ZEVENDE TOONEEL.

KONSTANT, KRISPYN, DIANIER, BELY.

KONSTANT.

Krispyn, breng deze brief toch spoedig aan mevrouw.
Maar hoe, 't geluk geeft my meêr als ik het zou ver-
Waar berg ik my van vreugd. (gen.

DIANIER.

Waar zal ik my verbergen
Van schaamte, ach! heer Konstant, verschoonme, ik
ben verdwaalt.
Dit doet myn vader, die my boos en bits onthaalt,
En dreigt met ongenâ, dies kom ik my verkloeken,
By u, om schuilplaats voor myn liefde, en my te zoeken.
Vergun my deze brief te leezen.

KONSTANT.

Dat was tyd
Onnut versleeten, lief, nu gy hier zelver zyt.

DIANIER.

Geschrift en woorden zyn twe krachtige getuigen,
Zo die eens luiden zal myn schaamt voor liefde buigen

KONSTANT.

Dat gy noch twyfelt aan myn trouw doet my zo zeer,
Daar myn getrouwe min noch aangroeit meer en meer.
Zou deze brief u meêr verzek'ring kunnen geeven
Dan deze borst! waar in onsterflyk staat geschreeven
Met eeuwig diamant de naam van Dianier.
Zo dat ik leef of sterf alleen door 't minnevier
Dat uw schoone oogen doen in deze boezem blaaken.
Ik dacht dat uwe komst my kwam gelukkig maaken.
Daar gy verklaard hoe gy noch twyfelt aan myn trouw
Heb ik aan u verdiend zulk argwaan? ach Mevrouw.

DIANIER. (den

De schaamte dwingt my om het kwaadste te vermoe-

De

De eer deed my ſpreeken, en die houd men veel ten goeden.
Myn vaders wil is dat ik moet na 't klooſter gaan.
Dies heeft de liefde my tot deze komſt geraân. (ren,
En ſchoon myn vader ſtreng en ſtraf ons komt regee-
Zal hem zyn ed'len aard noch eind'lyk overheeren:
Wanneer hy hooren zal dat ik door liefde alleen
Zo ver de paalen van de ſchaamt heb overtreên,
Dat ik zelf in uw huis durf koomen met u ſpreeken.
Zyn glory, hoop ik, zal zyn wreed beſluit verbreeken.
Hy ſturf eer, als dat hy zou dulden dat de faam
Die tyding omdroeg die beſmetten zou zyn naam,
Van dat de liefde my had in uw huis gedreeven.
Een miſdaad die alleen de liefde kan vergeeven.

KONSTANT.

Uw ſchoonheid, zo gepaard met ſchranderheid, ver- (pligt
My, dat ik u ſteeds noem myn leeven, en myn licht.
Uw wyze goedheid waar mê gy my komt beſtraalen,
Zal myn oprechte trouw u tot in 't graf betaalen.

KRISPYN.

Maar, wanneer trouwen wy, myn Bely, zeg my dat?

BELY.

'k Bewaar myn maagdom om myn ſchoone ſtem noch (wat.

KRISPYN.

De vrouwen zyn de kunſt van't zingen maar gegeeven,
Om haare mannen daar door vrolyk te doen leeven.
De vrouwen leeren eerſt mooy zingen by de wieg.
Maar Bely, wat is dat? zoo ik my niet bedrieg
Daar komt de vader van jou juffrouw.

BELY.

Watte dingen!

KRISPYN.

Kom aan de tafel, ras, ik zal u leeren zingen.

DIANIER.

Helaas! wat gaat my aan, waar berg ik my, Kriſpyn!

KRISPYN.

Mevrouw, verhef uw ſtem, dat zullen ſnikken zyn.

ACHT-

AGHTSTE TOONEEL.

ALBARTUS, KONSTANT, DIANIER, KRISPYN, BELY.

ALBARTUS.

Myn heer Konſtant myn komſt is om van u te weeten
Wat gy tot mynent had met deze vent vergeeten,
Die daar ... maar Dianier myn dochter naaſt zyn zy!

KRISPYN.

Ut, re, mi, fa, ut, re, mi, fa.

ALBARTUS.

Wel hy!
Wat wil dit weezen? wel ik zie hier vreemde dingen.

KONSTANT.

Myn heer uw dochter komt hier om te leeren zingen.
Dat is haar meeſter.

KRISPYN.

Maar ik bid u dat gy 't vat.
Wat heb ik moeyten met uw dochter daar gehad,
Eer zy 't begrypen kon, hef op glad, zonder ſtooten.

KRISPYN en DIANIER *zingen.*

Ut, re, mi, fa, ut, re, mi, fa, ſol, la, la, la,
Ut, re, ut, re, mi, fa, ut, re, ut, re, mi, fa.

KRISPYN.

Myn heer zy zingt zo goed als een der koorgenooten

ALBARTUS.

Myn dochter in het huis van heer Konſtant, ô ſmaa

KRISPYN.

Myn heer, ei let eens hoe uw dochter houd te maat.

DIANIER zingt.

Wyze: *Ruſt afgematten held.* &c.

Niets kan de friſſche jeugd
Zoo als de Minnevreugd
In trouw verbond behaagen.

De liefde alleen geeft blyde dagen,
Hoe gelukkig is de mensch
Die bemind en weer doet minnen,
Hy heeft alles naar zyn wensch,
Liefde kan het al verwinnen.

KRISPYN.

Zie daar kan d'op'ra niet by haalen
Met haar kastraaten en koraalen.

ALBARTUS.

Hoe word myn eer gehoond, wel schaam u Dianier.

DIANIER.

Verschoon my heer Papa, ik kom om 't zingen hier.

ALBARTUS.

Is dit het huis niet van de heer Konstant?

KRISPYN.

Wel trouwen.
Maar deze kamer, heer, die laat hy my behouwen.
'k Hou hier vergadring, en dat om de zesde dag.
Je weet niet heer wat dit kollegie gaan vermag.
Zie deze kamer is daar toe van ons verkooren,
Om datme van de straat geen roepen hier kan hooren.
Het is geen kleine zaak, uw dochter word hier wys.

ALBARTUS.

En ik door dit te zien word byster, gram en grys.
Het klooster zal haar dit kollegie gaan verleeren.
Ik zal haar dit Muziek de toonen uit doen zweeren.
Lichtvaerdige, durft gy hier koomen by Konstant.

KRISPYN.

Zy komt by my, myn heer. Krispyn de Muziekant.
Ik leer haar na de kunst de stem doorluchtig rekken.

ALBARTUS.

Gy leert haar tot myn smaad myn naam en eer bevlek- (ken.
Al 't water van de ze wascht deze schande ooit af.
Myn dierbaare eer verzinkt; en daalt met my in 't graf.

KRISPYN.

Die zal uw dochter met haar stem weêr doen verryzen.
Mejuffrouw zing, ik weet gy zult haar gaven pryzen.

Ik haal terwyl noch hier al de andere by een.
Ei hoor doch midlerwyl uw dochters ſtem alleen. *binn.*

NEGENDE TOONEEL.

ALBARTUS, KONSTANT, DIANIER, BELY.

DIANIER *zingt.*
Het beſte op aarde is een geruſt gemoed,
Dat ſteeds de plicht van alle deugden voed,
Dat nooit ontruſt wordt door de laſtermonden;
Maar als een rots onwrikbaar word bevonden;
In weerwil van de waereld, ſchoon die woed;
Het beſte op aarde is een geruſt gemoed.

Ik laat de kroon en ſcepter die ze draagt,
Ik laat het goud aan die het goud behaagt,
Ik laat wie 't luſt zich in de welluſt baden;
Een aardſche ziel kan zich toch niet verzaden,
Schoon dat hy daar, gelyk de mol na wroet (
Het beſte op aarde is een geruſt gemoed.

KONSTANT.
Maar, heer Albartus kan dat zingen u behaagen?

ALBARTUS.
Dat lied verkwikt myn geeſt noch in myn oude dagen.
ô Dianier uw ſtem verzacht myn gramme geeſt;
Och! was 't doch niet in 't huis van heer Konſtant gewееſt.

TIENDE TOONEEL.

ALBARTUS, KONSTANT, DIANIER, Juffr. ANNA, KRISPYN, BELY.

KRISPYN.
Myn heer Albartus, wil u toch niet meer verſtooren,
Maar leen met aandacht na dit ſchoon muziek uwe ooren.

Juffr. ANNA *zingt.*

Natuur wie kan u wederstreeven?
Wie kan uw krachten teegenstaan?
Al wat geschaapen is, dat is uw onderdaan.
Het moet al na uw wetten leeven.
De Zon, de Maan, die groote lichten,
Het water, de aarde, lucht, en vuur,
Zyn alle dienaars van de alteelende Natuur,
't Moet al gehoorzaam zyn of zwichten.

DIANIER. *zingt.*

Zou zich de mensch dan ook niet kwyten,
En volgen dankbaar zyne plicht,
De steenen sprongen hem wel in zyn aangezigt,
Om zyn versteentheid te verwyten.
De visschen riepen uit de stroomen,
En 't water, aarde, lucht, en vuur,
Gy zyt, ó mensch alleen het monster der Natuur,
De voog'len zongen 't op de boomen

KRISPYN, DIANIER, ANNA, *zingen.*

Natuur, op dat gy niet zult klaagen
Van my, volg ik uw heilig spoor,
Uw ingeschapen wet geef ik voor al gehoor.
Uw last is my een lust te draagen.
In weerwil van die 't wederstreeven
Volg ik, daar vrouw natuur my daagt,
By hem die my alleen door trouwe min behaagt,
Om zo onsterffelyk te leeven,

KRISPYN.

Myn heer behaagen u de gaaven van Krispyn?

ALBARTUS.

't Behaagt my wel, was't niet in't huis van Konstantyn.

ELFDE TOONEEL.

ALBARTUS, KONSTANT, DIANIER.
EELHART, IZABELLE, ANNA,
KRISPYN, BELY.

EELHART.

Dit zoet akkort doet ons uw lusthof, heer, verlaaten.
Ook onder 't zingen voegt het kwalyk veel te praaten.

ALBARTUS.

Wat zie ik Eelhart met myn dochter Izabel?
Mag ik myne oogen ook gelooven, zie ik wel?
'k Docht dat g'uw moeye op 't bagynhof waart gaan
spreeken.
Van 't klooster leeven? ô ik zie hier vreemde streeken.
Myn dochters in dit huis, hoe zal ik dit verstaan?

IZABEL.

Verschoon my vaderlief, 'k heb tegens u misdaan,

EELHART.

Is dit haar vader!

BELY.

Ja.

EELHART.

Wil ons vergryp vergeeven,
De liefde tot uw kind heeft my alhier gedreeven.

ALBARTUS.

De liefde! welk een smaad! ha, welk een bitt'ren (hoon!
Wat komt my over! ach, dit hartzeer zal my dôon.
Myn dochters hier, daar zy haar drift de teugel vieren.
'k Word rood en bleek van schaamt, hoe zal ik my be-
stieren?
Foey, schaam u Izabel, zo tegens eer en plicht,
Uw glory te vertreên, vertrek uit myn gezigt.

BELY.

Bedaar myn heer, bedaar, denk aan uw jonge dagen,
Toen u de liefde met haar listen kon behaagen.

EEL-

EELHART.
Myn komst met Izabel in 't huis van Konstantyn
Was op dat wy gerust en veilig zoude zyn,
Om onze oprechte trouw, elkaar voor lang gezwooren,
Op een onstrafbre wys te laaten zien en hooren.
Dat ons door uw verbod tot uwent was verboön,
Gy weet, heer, dat ik ben heer Rykers oudste zoon.

ALBARTUS.
Dat weet ik, maar ik weet dat die uitspoorigheden,
Heer Eelhart, strafbaar zyn, als strydig met de zeden.

EELHART.
Wy zyn door trouwverbond ook aan elkaar verplicht.

ALBARTUS.
Myn glory, Izabel, jaagt u uit myn gezigt.
Maar 't vaderlyke hart vol reed'lyk mededoogen,
Is met uw zwakheid, en getrouwe min bewoogen.
't Is al te laat om my te wreeken aan die hoon,
Dies geef ik u myn kind, en neem u aan tot zoon,
Heer Eelhart.

IZABEL.
Vader, ach, mag ik uw word gelooven?

EELHART.
Uw deugd gaat ons geluk, hoe groot het is, te booven.

DIANIER.
Terwyl uw goedheid zo milddadig zich vertoont,
Verzoek ik, heer papa, dat gy my ook verschoond.
De min tot heer Konstant heeft my alhier doen koomen.
De liefde heeft met my zyn schuilplaats hier genoomen.

ALBARTUS.
Dat heb ik al gevreesd, hoe ben ik nu te moê,
Myn eer verbied het my dat ik u hinder doe.
Ha, smaad! durft gy in 't huis van uwe minnaar koomen.
Wanneer heeft deze uw min toch zyn begin genomen?

KONSTANT.
Van daag.

ALBARTUS.

Van daag, tut, tut, die min word niet geacht.

KRISPYN.

De min is duivels brood dat groeit meeſt op een nacht.

KONSTANT.

Myn liefde is zo volmaakt, dat ik veel eer myn leeven
Zou in uw handen, als myn liefde, willen geeven.

DIANIER.

'k Bemin de heer Konſtant getrouw.

ALBARTUS.

Zwyg Dianier,
Bedek dat ſchaamteloos, en eervergeeten vier.

DIANIER.

Neen, vader, neen, ik durf daar zelver roem op draa-
(gen.

ALBARTUS.

Wat moet ik hooren in myne oude en laatſte dagen!
Maar eer ik meêr hoor tot uw oneer, en myn ſchand,
Zo ſtem ik toe dat gy trouwt met de heer Konſtant.

DIANIER.

'k Zal u gehoorzaam zyn.

KONSTANT.

En ik zal dankbaar blyven.

KRISPYN.

Gy deelt nu wyven om, ei wil my ook geryven.
En geef my Bely tot een huisvrouw, zo 't kan zyn.

ALBARTUS.

Zyt gy een Muzikant?

KRISPYN.

ô Neen, ik ben Kriſpyn,
De knecht van heer Konſtant.

ALBARTUS.

ô Overbooze tyen!

KRISPYN.

De liefde heeft verdicht al die bedriegeryen.
'k Heb Bely lang bemint, en zy my.

ALBARTUS.

Ga niet voort.

'k Heb

'k Heb van myn dochters, en van u genoech gehoort.
Trouw Bely.

KRISPYN.

Ha! een trits van bruiden, wat te zaaken!
Nou eens gezongen, dat zal ons het hart vermaaken.
Nu eens in 't rond gekuſt; daar Bely, daar 's myn hand.
Jy zult de vrouw zyn van Kriſpyn de Muzikant.

KONSTANT.

Heer vader zet u neêr, maar met geruſte zinnen,
Laat onze trouw met vreugd en blydſchap nu beginnen.

KRISPYN *zingt.*

Waar vind men kerker, of klooſter, of kluis?
Waar vind men kelder, of kamer, of huis?
Waar zyn ſpelonken en naare waaranden,
Daar men een jeugdig hart zou kunnen raân,
Om te verſchuilen de Min en zyn banden;
De liefde kruipt, a! waarze niet kan gaan.

DIANIER.

Volg ons dan veilig, ô tedere jeugd!
Liefde te draagen, ſtryd niet met de deugd,
Laat uwe luſten niet dooven of ſnuyken,
Doet dat veele eeuwen u is voorgedaan.
Wil uwe jonkheid met vreugden gebruiken,
De liefde kruipt, alwaarze niet kan gaan.

ANNA.

Gy oude vaders gedenk aan uw jeugd,
Denk aan de lonkjens, en lachjens en vreugd,
Denk aan het kuſſen, het ſtrooken, en ſtreelen;
Denk wat gy door de liefde al hebt gedaan,
Dan zal u al onze vreugd niet verveelen.
De liefde kruipt, alwaarze niet kan gaan.

ZANG;

ZANG:

ANNA *zingt.*

Wyze: *Door u door u alleen &c.*

Gy zyt gy zyt alleen, ô Liefde, waard gepreezen
Uw listen worden steets verschoond,
Uw deugd met lauwerblâan beloond,
Elk tracht uw onderdaan en gunsteling te weezen;
Gy hebt alleen het hoog bewind,
Dies wil 't al willig voor u buigen,
Dat Aarde en Hemel moet getuigen,
Uw last baart lust;
Uw zuur word zoet gy die bemind
Dies laat ons nu,
Dies laat ons nu uw wysheid looven
Uw goetheid gaat,
Uw goetheid gaat het al te boven.

KRISPYN.

De mode verandert nou alle dingen,
Als me daar wel op let,
Eerst gingen de Bruiden al huilende
Nou al zingende na bet.

Einde van het darde Bedrijf.

